

— Много хора са дохождали въ Петричъ съ файтони и конѣ и сж заминавали кой кѣдѣто иска, но азъ не съмъ ималъ никакъвъ интересъ да наблюдавамъ това, толкова повече, че не е било станало нѣкакво произшествие, което да е повлѣкло вниманието ми. Азъ вѣрвамъ, че за това трѣбва да сж испитвани и дѣцата въ утробата на майките си, но сѣ пакъ нищо не е излѣзло, освѣнъ което казвамъ — азъ.

Прокурора: Вий четохте ли въ обвинителния актъ, че се търси едно друго лице, което да е дохождало на вашата фабрика, като майсторъ? Това лице не спомняте ли си кое е и не сте ли пращали ваший слуга да го съпроводи до Сливница и да вземе отъ него нѣкакви калци и ботуши, та да ги върне?

Подсжд. Алекс. Караюлевъ: Г-не прокуроре! Мисля, че моитѣ думи не ще бѣдѣтъ въ състояние да ви убѣдятъ. Казвамъ ви обаче, че моитѣ конѣ и кола сж биле всекога на разположение и сж услужвали на всекого, на когото е могло да се послужи. Въ селото Петричъ има варджийници много; тамъ сж дохождали много инжинери и съ конетѣ си и колата си съмъ услужвалъ на всекого, но отъ гдѣ да помня кога и кому съмъ услужилъ! Може и това лице да е дохождало и да е искало да отиде до Сливница съ мой конъ, но отъ гдѣ да зная, че по-сѣгнѣ ще да ме питате за него, та да помня и да ви кажа сега!

— Вий съдържали ли сте нѣщо, като конѣ, калци и ботуши, та да ги давате съ кирия?

— Такова нѣщо не съмъ ималъ. У мене на фабриката сж се намирали всекога 3—4 коня и кола и разни хора сж ги искали да отидатъ до нѣкѣдѣ и азъ съмъ имъ ги давалъ. Напримѣръ, много отъ чиновницитѣ въ министерството на Финансиитѣ и други хора, които идваха въ Петричъ за ловъ, сж дохождали въ селото и сж искали конетѣ и колата и азъ съмъ имъ ги давалъ.

— Значи, вий за това лице нищо не си спомняте?

— Ако да бѣше тука, да го видя, може да си спомня.

— Но азъ съмъ наклоненъ да мисля, че това лице е било Иванъ Козаровъ. Сега не си ли спомняте?

— Това лице не си спомнямъ и не познавамъ. Може и и да е дохождало, но азъ го не познавамъ.

— Вий не познавате Ивана Козарова?